

Giới Hạn

Giới Hạn... Đã đóng cửa, đi được vài bước, nhưng Trâm vẫn phải quay lại nhà để lấy chiếc áo chăn gió. CƠn gió từ miền Bắc mang luồng hơi lạnh đến Houston vào buổi sáng sớm trung tuần Tháng Chín, làm không khí dịu hẳn lại dù vẫn đang là mùa Hè. Hình như chỉ khoảng trên 60 độ, cái mát lạnh thoát tiên tưởng dễ chịu nhưng không dè lại hơi quá đáng, làm cho chiếc áo chăn gió bỗng đứng trở nên thân thương, gần gũi, chở che, như chiếc vỏ ốc lạnh lùng Trâm thường khoác lên mình khi gặp phải những trường hợp khó xử. Trời đã bắt đầu sáng chậm lúc bình minh và tối nhanh hơn khi chiều xuống nên việc chạy bộ mỗi sáng phải cẩn thận hơn. Làn gió dịu dịu nhưng mát lạnh thật dễ thương, chiếc áo chăn gió như sưởi ấm đôi vai gầy nhưng vẫn không làm những suy tư trong Trâm hết hẳn. Rất khuya tối hôm trước, Uyên gọi điện thoại, giọng thẫn thờ: - "Chị ơi! Michelle chết rồi." Trâm nghe mình thảng thốt hỏi lại: - "Hồi nào vậy?" Uyên nói trong nước mắt: - "Mới chiều nay..." Ngồi yên trên giường, nghe em gái kể lại những giờ phút cuối của Michelle, lòng Trâm vẫn bàng hoàng, dù biết Michelle bị bệnh nan y đã vài năm nay. Khuôn mặt của Michelle hiện ra rất rõ nét trong đầu Trâm. *** Chỉ một năm trước khi Michelle bệnh, cô đã về Houston, ở chơi với Trâm một tuần lễ. Trẻ trung, yêu đời, hạnh phúc với việc làm mới, với cuộc hôn nhân còn trong thời kỳ trăng mật, Michelle tỏ ra vô cùng biết ơn người phối ngẫu đã tôn trọng ý nguyện không muốn có con của cô. Trong thời gian Michelle lưu lại Houston, có ngày Trâm nghỉ làm đưa cô đi chơi, có hôm Michelle đi một mình, nhưng tối về, hai chị em thường nói chuyện đến khuya. Michelle là bạn của Uyên, sinh ra tại Việt Nam, qua Mỹ lúc mới 2 tuổi, nên cô không nói rành tiếng Việt. Cô có thể hiểu được những chuyện thông thường, nhưng khi bàn về những vấn đề hơi phức tạp thì cô không thể am tường mọi chuyện. Cô đã nói với Trâm: - "Chị là người duy nhất không la em khi biết em không hiểu được tiếng Việt." Trâm cười với Michelle: - "Em không có cơ hội học và nói tiếng Việt, thì làm sao lại la em được." Không phải Trâm an ủi, hay cố lấy lòng Michelle khi nói vậy, mà sự thật là Michelle đã không có cơ hội. Đến Mỹ năm 75, bố mẹ Michelle lo làm việc để nuôi đàn con. Sợ con cái không theo kịp ở trường nên về nhà anh em của Michelle được khuyến khích nói tiếng Mỹ. Thuở còn đi học, Michelle đã qua hai mối tình với hai chàng trai Việt, nhưng vì những bất đồng quá lớn nên cuối cùng cô lập gia đình với một người bản xứ. Đi làm nói tiếng Mỹ, về nhà lại cũng nói tiếng Mỹ nên cơ hội nói tiếng Việt của cô rất hiếm hoi. Câu chuyện giữa hai chị em nhiều lần quay quanh vấn đề người Việt, vì Michelle biết Trâm yêu giới trẻ Việt Nam và mong muốn họ biết nguồn cội. Michelle thấy được niềm hãnh diện trong mắt Trâm, khi nghe những tin tức thành công của người Việt. Michelle biết Trâm bận lòng khi nghe tin những người trẻ Việt Nam bị vướng vào vòng tù tội. Michelle đã một lần ngồi bên cạnh trò chuyện với Trâm khi Trâm bận soạn bài cho chương trình "Về Nguồn" trên đài phát thanh của thành phố. Michelle đã kể cho Trâm nghe lý do làm tan vỡ cuộc tình của cô với "đàn ông Việt Nam", không chỉ một, mà là những hai lần. Lúc nào Trâm cũng nghe rất chăm chú, không xen vào cho ý kiến của mình, dù có lúc Michelle rất sôi nổi cho rằng: - "Đàn ông VN thiếu cận, không vị tha, không gallant, ưa lấn ép, không tế nhị, ưa được đấng chân, lân đấng đầu, ..." Michelle đã cười lớn khi cho Trâm biết cô học câu "được đấng chân lân đấng đầu" của mẹ cô. Bà hay dùng câu này để mắng anh chị em cô. Nghe Michelle nói tiếng Việt không dấu, Trâm đã không nhịn được cười. Đợi Michelle dứt lời, với một chút ghen ngào trong giọng nói, Trâm đã từ tốn cho cô biết ý kiến của nàng. Trâm thông cảm và xót xa với những kinh nghiệm Michelle đã trải qua, nên không nghĩ Michelle quá cố chấp khi "buộc tội" Đàn Ông VN quá đáng như vậy, nhưng Trâm cũng cho cô biết có lẽ những "đàn ông Việt Nam cố chấp" như Michelle nói chỉ là một số rất nhỏ mà thôi. Và không chỉ riêng cô đã xui xẻo gặp, cá nhân Trâm cũng hơn một lần gặp phải loại người như vậy. Trâm đã chia sẻ với Michelle vài "đụng chạm" trong đời sống hàng ngày nàng gặp phải và kết luận đó chỉ là sự may rủi của mình mà thôi. Khi nghe Trâm kể về sự số sòng của vài người, vừa đàn ông, vừa đàn bà mà Trâm đã không may gặp phải, không chỉ là hành động mà còn trong lời nói, những lời bông đùa không đúng chỗ, đúng lúc... những lời nham nhở, không đúng đắn... Michelle đã hỏi: - "Rồi chị làm gì với bọn chúng?" Trâm cười: - "Thì mình tránh xa họ, chứ làm gì được." Michelle đã bộc lộ sự tức giận qua giọng nói: - "Em, là em chửi liền và cho chúng một bài học." Trâm cười lớn, khiến Michelle giận dữ, gắt: - "Có gì đáng cười đâu, mà chị cười."